

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: V. S., narozený dne X
bytem X
zastoupen Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 16. 1. 2024, č. j. KUUK/000476/2024/ODSA/Fid,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. 1. 2024, č. j. KUUK/000476/2024/ODSA/Fid, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2024, č. j. KUUK/000476/2024/ODSA/Fid, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru dopravy, úseku přestupků v dopravě, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 11. 2023,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. MULNCJ 124099/2023, sp. zn. MULN/11792/1160/2023/OD-PD/JI, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu správní orgán prvního stupně uložil podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu v souladu s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu ve výši 5 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu v souladu s § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce šesti měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce současně požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.
3. Přestupku se žalobce dle výroku prvostupňového rozhodnutí dopustil z nedbalosti porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu spočívajícím v tom, že *„dne 28. 05. 2023 v 9:44:43 h na 53. km silnice č. I/7 ve směru na Prahu byl hlídkou Police ČR, KŘP Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Postoloprty zjištěno, že při řízení vozidla tovární značky BMW X3 M40d, registrační značky X, z nedbalosti mimo obec překročil nejvyšší dovolenou rychlost, jelikož mu byla silničním rychloměrem Soitron mSpeedDet V zabudovaným ve služebním vozidle na měřeném úseku 319,12 m (GPS souřadnice - start 50.36059, 13.718775; GPS souřadnice - konec 50.357864, 13.720707) naměřena rychlost 148 km/h, po zohlednění tolerance $\pm 3 \%$ byla rychlost 143 km/h, tj. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 53 km/h.“*

Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že závěr správních orgánů o jeho vině není založen na řádně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgány podle žalobce nesprávně vyhodnotily listinný důkaz v podobě záznamu o přestupku, z něhož učinily skutkové zjištění o rychlosti žalobcem řízeného vozidla. To podle žalobce vyplývá přímo z certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C017-22, jímž Český metrologický institut schválil rychloměr, jenž byl při měření rychlosti užit.
5. Z něho totiž plyne, že tento rychloměr funguje na principu porovnání rychlosti *„sledovaného vozidla s měřenou a vypočtenou průměrnou rychlostí měřicího vozidla na měřeném úseku“*, při měření rychlosti tímto rychloměrem je nutno postupovat tím způsobem, že *„po dobu měření se řidič měřicího vozidla snaží sledované vozidlo snímané přední kamerou udržet v obrazu kamery tak, aby na konci měřicího úseku byla vzdálenost mezi vozidly stejná nebo větší než na začátku měření“* a jím provedené měření je platné pouze v případě, že je splněna podmínka, že *„na konci měřicího úseku byla vzdálenost mezi vozidly stejná nebo větší (přední kamera)“*.
6. Ze záznamu o přestupku je však podle žalobce jasné patrné, že v jeho případě došlo ke zkrácení vzdálenosti mezi sledovaným a měřicím vozidlem. Součástí záznamu o přestupku jsou totiž také dva snímky, na nichž je zachyceno vozidlo řízené žalobcem na počátku a na konci měření rychlosti. Na snímku, na němž je zobrazeno toto vozidlo na konci měření, je přitom viditelně větší než na snímku, na zobrazujícím totéž vozidlo na začátku měření.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Z toho vyplývá, že v průběhu měření muselo dojít ke zkrácení vzdálenosti mezi oběma vozidly.

7. Výrok prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z řízení vozidla jedoucího rychlostí 143 km/h tedy nemá oporu ve shromážděných důkazech a pokud jej žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil, nesplnil svou povinnost přezkoumat jej v plném rozsahu, jak mu ukládá § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
8. Dále žalobce namítal, že byl v řízení zkrácen na svých procesních právech tím, že nebylo vyhověno jeho návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí zástupce společnosti SOITRON s.r.o., který vypracoval písemné vyjádření k provedenému měření rychlosti, jež správní orgán prvního stupně použil jako podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce přitom v průběhu řízení vysvětlil, proč považuje předložené písemné vyjádření za nepravdivé. Žalobce v řízení rovněž poukázal na to, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn nahradit výpověď písemným vyjádřením a tím zbavit žalobce práva klást svědkovy otázky a výslovně na provedení výpovědi trval. V této souvislosti žalobce citoval na podporu své argumentace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016-42, publ. pod č. 3551/2017 Sb. NSS, v němž se tento soud vyjádřil v tom smyslu, že správní orgány nemohou postupovat tak, že namísto svědecké výpovědi přistoupí na základě vlastní libovůle pouze k písemnému dotazování dotčených osob.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v úvodu svého vyjádření připomněl výrok napadeného i prvostupňového rozhodnutí a popsal průběh řízení před správními orgány. Dále v něm zrekapituloval jednotlivé žalobcovy námitky a vyjádřil se k nim následovně.
10. K žalobcově námitce týkající se nesprávného skutkového zjištění ohledně rychlosti vozidla řízeného žalobcem v důsledku zkrácení vzdálenosti mezi tímto vozidlem a vozidlem provádějícím měření rychlosti žalovaný uvedl, že z fotografií, jež jsou součástí záznamu o přestupku je zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, jeho registrační značka je čitelná a je zřejmé, že mezi tímto vozidlem a rychloměrem použitým při měření se nevyskytovala žádná překážka. Správní orgány neměly tudíž žádný důvod k pochybnostem o kvalitě a objektivitě měření rychlosti. Záznam o přestupku také obsahuje údaje o vozidle, jehož rychlost byla měřena, použitým měřicím zařízením, čase a místě měření i naměřených hodnotách. Dále žalovaný připomněl, že žalobce řídil motorové vozidlo mimo obec v místě, kdy byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h – o čemž nemůže být na základě videozáznamu o průběhu měření žádných pochyb – a dosáhl zde rychlosti o 53 km/h vyšší. Podle žalovaného je přitom v dané věci klíčové, že důkaz o žalobcově rychlosti je založen na měření rychloměrem, o jehož identitě nevystala žádná pochybnost a který splňoval veškeré zákonné požadavky včetně platného ověření. Způsob měření a činnost měřicí jednotky rychloměru je pak záležitostí konstrukce rychloměru a tím, že rychloměr jím provedené měření rychlosti zaznamenal, je zaručeno, že měření bylo provedeno tak, že vyhovělo interní verifikaci v měřicím zařízení, a je tudíž správné. Pokud by totiž nebyl při měření dodržen návod k obsluze rychloměru, interní testy v zařízení by neproběhly správně, měření by nebylo verifikováno a snímek pořízený při měření by byl anulován. Nedošlo by ani k jeho zobrazení na zařízení ani k jeho uložení. Byl-li tedy vytvořen záznam, měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Kromě toho, pokud by měření rychlosti neprobíhalo v souladu s návodem k obsluze, objevilo by se na zařízení upozornění na nutnost dodržovat vymezenou vzdálenost mezi vozidly na začátku i na konci měření.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. K žalobcově námitce týkající se zkrácení jeho práv v důsledku neprovedení důkazu výpovědi zástupce společnosti SOITRON s.r.o. pak žalovaný jen stručně uvedl, že správní orgány nemají povinnost se řídit návrhy žalobce.
12. V závěru svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí obou správních orgánů vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Další vyjádření žalobce

13. Žalobce v podání, jímž reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě, uvedl, že uznává, že správní orgány nemusely mít pochybnost o kvalitě a objektivitě měření, to však nic nemění na tom, že byly povinny výsledek měření řádně vyhodnotit, neboť z certifikátu o schválení typu měřidla jasně vyplývá, že měření tímto typem rychloměru je průkazné jen tehdy, je-li splněna podmínka, že „*na konci měřicího úseku byla vzdálenost mezi vozidly stejná nebo větší*“. Pokud tak správní orgány neučinily a úsudek o platnosti měření založily – jak plyne z vyjádření žalovaného – na základě zcela odlišných skutečností, které jsou však pro jeho hodnocení vcelku bezpředmětné, tak důkaz o žalobcově rychlosti opomněly zhodnotit dle parametrů, dle kterých jej zhodnotit měly, což představuje nesprávné hodnocení důkazu. K tomu žalobce dodal, že argumentuje-li žalobce tím, že pokud rychloměr provedl záznam o měření, je zaručeno, že měření vyhovělo vnitřnímu verifikačnímu procesu, a jeho výsledek je tudíž správný, nebyl takový závěr ve vztahu k použitému měřidlu prokázán ani judikován a nesvědčí mu ani poklady založené ve spise. Tento závěr je podle žalobce naopak v přímém rozporu se certifikátem o schválení tohoto typu rychloměru.
14. Dále žalobce uvedl, že reagoval-li žalovaný na žalobcovu námitku týkající se zkrácení jeho procesních práv v důsledku neprovedení důkazu jím navrhovanou svědeckou výpovědí tak, že není povinen se jeho důkazními návrhy řídit, lze žalovanému v obecné rovině přisvědčit. Žalovaný však pominul, že v takovém případě má povinnost odůvodnit, proč k provedení důkazu nepřistoupil, přičemž tak může učinit pouze ze tří důvodů – pro irelevanci, absenci důkazní potence, a nadbytečnost. Odpovídajícím odůvodněním tudíž nemůže být pouhé konstatování, že správní orgán není povinen řídit se návrhy účastníka. Nadto v dané věci bylo namístě, aby byl žalobcem navržený důkaz proveden, neboť pro takový postup lze nalézt oporu i v žalobcem citované judikatuře.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
16. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování. Žalobce navrhl v žalobě provedení důkazu certifikátem o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C017-22, jímž Český metrologický institut schválil silniční rychloměr typ Soitron mSpeedDetV. Jeho obsahem žalobce hodlal prokazovat, že rychloměr funguje na principu porovnání rychlosti sledovaného vozidla s měřenou a vypočtenou průměrnou rychlostí měřicího vozidla na měřeném úseku, a že měření rychlosti provedené tímto měřidlem lze považovat za platné jen v případě, že vzdálenost mezi vozidlem, jehož rychlost byla měřena, a vozidlem, jež provádělo měření rychlosti, byla na konci měření stejná nebo větší než na jeho počátku. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že tato žalobcovu tvrzení nečiní sporným. Skutečnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kteřé měly být navrženým důkazem prokazovány, jsou tedy mezi účastníky nesporné. Soud je proto považuje za shodná tvrzení účastníků, která vzal za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.), která tudíž není potřeba prokazovat. Soud tudíž žalobcem navržený důkaz neprovedl, neboť za takového stavu věci by provedení žalobcem navrženého důkazu bylo nadbytečné. Veškeré další listiny, které soud považoval za potřebné pro posouzení a rozhodnutí věci, jsou pak součástí žalovaným předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové skutečnosti však soud v dané věci neshledal.
18. Na základě obsahu správního spisu, podané žaloby a vyjádření účastníků považuje soud mezi žalobcem a žalovaným za nesporné následující skutečnosti.
19. Žalobce řídil dne 28. 5. 2023 okolo 9:44 hodin na silnici č. I/7 ve směru na Prahu vozidlo tovární značky BMW X3 M40d, reg. zn. X. Jednalo se o část silnice č. I/7 nacházející se mimo obec, na níž je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 90 km/h. V uvedené době byl žalobce zpozorován motorizovanou hlídkou Policie České republiky, která zde vykonávala dohled nad bezpečností a plynulostí provozu. Ta provedla měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem prostřednictvím rychloměru Soitron mSpeedDetV zabudovaném v jí právě užívaném služebním vozidle. Měření probíhalo na úseku silnice č. I/7 dlouhém 319,12 m tím způsobem, že hlídka policie sledovala svým vozidlem před ní jedoucí vozidlo řízené žalobcem. Měřením bylo zjištěno, že vozidlo řízené žalobcem se v daném úseku pohybovalo rychlostí nejméně 143 km/h. Dne 6. 6. 2023 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení Policie České republiky ze dne 5. 6. 2023, č. j. KRPU-101103-11/PŘ-2023-040041, jehož obsahem bylo oznámení o možném přestupkovém jednání žalobce naplňujícím skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti při jízdě mimo obec o více než 50 km/h, kterého se měl dopustit právě tím, že při řízení vozidla na uvedeném místě a v uvedeném čase nerespektoval povinnost jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h, ač mu ji jako řidiči vozidla ukládá § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Přílohou oznámení přestupku Policie České republiky byla mimo jiné listina nazvaná „záznam o přestupku“, která obsahuje údaje o průběhu měření, o vozidle řízeném žalobcem a o žalobci jakožto jeho řidiči a dvě fotografie zachycující zadní část tohoto vozidla, ověřovací list použitého rychloměru ze dne 27. 10. 2022, č. 8012-OL-70618-22, s platností do 26. 10. 2023 vydaný Českým metrologickým institutem a úřední záznam Policie České republiky ze dne 5. 6. 2023, č. j. KRPU-101103-12/PŘ-2023-040041.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Správní orgán prvního stupně na základě oznámení Policie České republiky zahájil se žalobcem přestupkové řízení, a to prostřednictvím příkazu ze dne 19. 6. 2023, č. j. MULNCJ 66663/2023, sp. zn. MULN/11792/1160/2023/OD-PD/JI, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání stejného přestupku stejným jednáním, jako následně prvostupňovým rozhodnutím. Proti tomuto příkazu podal žalobce včas odpor, v důsledku čehož řízení pokračovalo. Žalobce se v jeho průběhu k věci samé vyjádřil podáním ze dne 23. 8. 2023, v němž zpochybňoval věrohodnost měření, neboť se dle jeho názoru lišila délka měřeného úseku 319,12 m uváděná správním orgánem od jeho délky 332 m, kterou bylo možno určit na základě GPS souřadnic lokalizujících počátek a konec tohoto úseku rovněž uváděných správním orgánem, což ve svém důsledku musí vést – vzhledem k tomu, že délkové i polohopisné údaje byly získány prostřednictvím rychloměru – k závěru, použitý rychloměr ztratil schopnost měřit vzdálenost a tedy i rychlost, čímž zanikla platnost jeho ověření v důsledku ztráty požadovaných metrologických vlastností, dále namítal, že v místě měření mohl jet rychlostí 130 km/h, protože se nacházel na dálnici, a že rychlost byla měřena měřidlem neschváleného typu. Správní orgán prvního stupně si v reakci na tyto žalobcovy námitky žádostí ze dne 28. 8. 2023, č. j. MULNCJ 95483/2023, sp. zn. MULN/11792/1160/2023/OD-PD/JI vyžádal od Policie České republiky kamerový záznam, který měl dle úředního záznamu, jež byl přílohou oznámení ze dne 5. 6. 2023, č. j. KRPU-101103-11/PŘ-2023-040041, zachycovat jednání žalobce, pro které s ním bylo vedeno přestupkové řízení, a její vyjádření k žalobcem namítanému rozporu mezi délkami úseku, na němž měření probíhalo, a neexistujícímu schválení typu měřidla, jež bylo k měření rychlosti užito.
21. Policie České republiky na žádost správního orgánu prvního stupně reagovala sdělením ze dne 4. 9. 2023, č. j. KRPU-101103-22/PŘ-2023-040041, jehož přílohou byly kamerové záznamy, které byly pořízeny v souvislosti s jednáním žalobce, a vyjádření společnosti SOITRON, s.r.o. ze dne 29. 8. 2023. V tomto vyjádření společnost SOITRON, s.r.o. uvedla, že rychloměr Soitron mSpeedDetV nepoužívá při výpočtu rychlosti měřeného vozidla polohopisné údaje GPS. Pro výpočet rychlosti jsou použity údaje získané z odometru (zařízení počítajícího otáčky kol) vozidla, v němž je měřicí zařízení zabudováno. Polohopisné údaje GPS uvádí rychloměr pouze z orientačních důvodů, aby bylo možno lokalizovat místo, kde bylo měření provedeno. Dále společnost SOITRON, s.r.o. ve svém vyjádření poukázala to, že schválení typu měřidla bylo Českým metrologickým institutem vydáno dne 24. 8. 2022, o čemž se lze přesvědčit na jeho stránkách.
22. Dne 8. 11. 2023 vydal správní orgán prvního stupně, jímž rozhodl tak, jak již soud uvedl v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 23. 11. 2023 blanketní odvolání, které doplnil podáním ze dne 4. 12. 2023. V tomto podání žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně nectil zásadu nevěřejnosti řízení, neboť si v jeho průběhu vyžádal stanovisko Policie České republiky k námitkám, které žalobce během přestupkového řízení uplatnil, že příslušná oprávněná úřední osoba je podjatá, že správní orgán prvního stupně vycházel při svém rozhodování z vyjádření společnosti SOITRON, s.r.o., místo aby jejího zástupce vyslechl jako svědka, čímž v řízení porušil právo žalobce vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě zakotvené v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – a proto žalobce trvá na výslechu osoby, která za společnost SOITRON, s.r.o. vyjádření podala, neboť její vyjádření je lživé, zavádějící a nepravdivé –, že k měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem byl použit neověřené součásti měřidla v podobě odometru, že není znám obvod kola vozidla, v němž byl rychloměr zabudován, který je vstupní veličinou pro výpočet rychlosti prostřednictvím

odometru, že správní orgán prvního stupně porušil žalobcova práva v řízení, neboť nepřipustil jeho zastoupení jím zvoleným zmocněncem, a že správní orgán prvního stupně nevyvrátil jeho tvrzení, že se v době měření rychlosti vozu, který řídil, nacházel na úseku pozemní komunikace, který byl dálnicí. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný tak, jak již soud uvedl v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku.

23. Sporné mezi žalobcem a žalovaným naopak je, zda měření rychlosti vozidla, jež žalobce řídil, bylo rychloměrem Soitron mSpeedDetV provedeno takovým způsobem, aby jej správní orgány mohly vzít za základ svých skutkových zjištění, že žalobce jako řidič tohoto vozidla nejel v daném úseku nejvyšší dovolenou rychlostí, která zde činila 90 km/h, ale rychlostí nejméně 143 km/h, čímž porušil svou povinnost řídit se pravidly provozu upravenými zákonem o silničním provozu, a to konkrétně v § 18 odst. 3 tohoto zákona, a dopustil se tak z nedbalosti přestupku podle 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu. Dále je mezi žalobcem a žalovaným sporné, zda se správní orgány v řízení, které bylo se žalobcem pro toto přestupkové jednání vedeno, dopustily porušení procesních práv žalobce tím, že neprovedly v řízení výslech osoby, která v jeho průběhu podala za společnost SOITRON, s.r.o. vyjádření o způsobu, jakým probíhá měření rychlosti rychloměrem Soitron mSpeedDetV.
24. Žalobce v této souvislosti namítal, že v průběhu měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem nebyla dodržena nutná podmínka, bez níž nelze považovat měření za věrohodné, a to že vzdálenost mezi jím řízeným vozidlem a vozidlem Policie České republiky, v němž byl zabudován rychloměr, jímž bylo provedeno měření rychlosti tohoto vozidla, byla na konci měření stejná nebo větší než na jeho počátku. To podle žalobce vyplývá z fotografií, zachycujících vozidlo řízené žalobcem na počátku a na konci měření rychlosti, které jsou součástí „záznamu o přestupku“, jenž je přílohou oznámení přestupku Policie České republiky.
25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za plně postačující důkazy o spáchání přestupku lze v případě, že není v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů účinně zpochybněn, považovat oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list použitého rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, a ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41, bod 42). Zejména z těchto podkladů správní orgán prvního stupně, jak plyne ze str. 6 prvostupňového rozhodnutí, i žalovaný, jak je patrné ze str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, při svém závěru, že se žalobce dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdou nejméně rychlostí 143 km/h, také vycházely.
26. Soud souhlasí se žalobcem, že na příslušné fotografii zachycující vozidlo řízeného žalobcem na počátku měření rychlosti (dle údajů na snímku vyhotovené dne 28. 5. 2023 v čase 9:44:43 hod., na místě, jehož GPS zeměpisné souřadnice jsou 50.36059, 13.718775), je toto vozidlo na první pohled zřetelně menší než na fotografii zachycující toto vozidlo po ukončení měření (dle údajů na snímku vyhotovené dne 28. 5. 2023 v čase 9:44:51 hod., na místě, jehož GPS zeměpisné souřadnice jsou 50.357864, 13.720707), přičemž není pochyb o tom, že oba snímky – jež jsou totožného rozměru – byly pořízeny přední kamerou vozidla Policie České republiky, v němž byl zabudován rychloměr, jímž bylo provedeno měření rychlosti. V takovém případě, je-li vozidlo řízené žalobcem zachycené na fotografii pořízené na konci měření *prima facie* větší než na fotografii o stejném rozměru pořízené na začátku měření, může uvedená skutečnost nasvědčovat závěru, že tato fotografie byla pořízena z menší vzdálenosti, a že tudíž v průběhu měření došlo ke zkrácení vzdálenosti mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vozidlem Policie České republiky a vozidlem žalobce Tato skutečnost tedy jistě může představovat významnou indicii podporující námitku žalobce, že měření neproběhlo takovým způsobem, aby jej bylo možno považovat za věrohodné.

27. Soud souhlasí se žalobcem i v tom, že z ničeho nevyplývá, že by se správní orgán prvního stupně nebo žalovaný explicitně zabývaly otázkou, zda při měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem byl dodržen požadavek, aby v průběhu měření zůstala vzdálenost mezi oběma vozidly stejná, nebo se zvětšila, bez jehož splnění mohou vyvstat pochyby o tom, zda měřením získaný údaj o rychlosti vozidla má takovou vypovídací hodnotu, aby mohl tvořit základ jejich skutkových zjištění.
28. Na druhou stranu ovšem soud musí konstatovat, že žalobce argument, že došlo v průběhu měření rychlosti jím řízeného vozidla ke zkrácení vzdálenosti mezi tímto vozidlem a vozidlem Policie České republiky, v důsledku čehož výsledek měření nelze považovat za věrohodný – jak je patrné z výše uvedeného stručného souhrnu obsahu jednotlivých žalobcových podání – v průběhu řízení před správními orgány vůbec neuplatnil. Tato skutečnost samozřejmě nebrání žalobci tom, aby tuto argumentaci uplatnil posléze v žalobě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, publ. pod č. 1742/2009 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).
29. Správním orgánům ovšem v takovém případě nelze vytýkat, že se přímo nezabývaly otázkou, jestli se v průběhu měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem k tomuto vozidlu vozidlo Policie České republiky nepřiblížilo. Pokud neměly pochybnosti o tom, že měření rychlosti proběhlo v souladu se všemi stanovenými podmínkami a na jeho základě získaný údaj lze považovat za správný a žalobce nijak nezpochybňoval, že měření nebylo provedeno právě z důvodu zmenšení vzdálenosti mezi oběma vozidly zcela správně, neměly správní orgány důvod otázkou vzájemné vzdálenosti vozidel a její vliv na výsledek měření považovat za spornou a výslovně se jí zabývat. Úkolem správních orgánů totiž není předjímat a vyvracet veškeré myslitelné námitky přestupce, a tím *de facto* nahrazovat jeho úlohu a pozici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, bod 14 a ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39, bod 17). Povinnost výslovně se vypořádat s touto otázkou má proto na základě řádně uplatněné žalobní námitky až soud (srov. opět usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS).
30. Nejvyšší správní soud se způsobem posouzení splnění podmínky platnosti měření rychlosti spočívající v tom, že vzdálenost měřeného vozidla a měřicího vozidla musí být na konci a na začátku měření stejná nebo větší zabýval v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25, bod 16, přičemž dospěl k závěru, že *„k doložení toho, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, může sloužit jakýkoli důkazní prostředek, z něhož zjišťovaná skutečnost s požadovanou mírou průkaznosti vyplývá.“* Nejvyšší správní soud sice tento závěr vyslovil ve vztahu k měřicímu zařízení PolCam PC 2006, to však pracuje na stejném principu jako rychloměr Soitron mSpeedDetV, jímž byla změřena rychlost vozidla řízeného žalobcem. Také v jeho případě je součástí požadavků na postup měření zachování stejné nebo větší vzdálenosti mezi vozidly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25, bod 10).
31. Za dostatečný důkazní prostředek k doložení uvedené skutečnosti lze přitom podle Nejvyššího správního soudu považovat videozáznam o průběhu měření nebo právě snímky

pořízené z měření, je-li z nich je na první pohled patrné, že velikost vozidla, jehož rychlost byla měřena je na příslušném videozáznamu nebo na příslušných snímcích přibližně stále stejná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu rozsudky ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012-40, ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017-37, body 18 a 19, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35, body 23 až 26 a ze dne 12. 8. 2021, č. j. 5 As 52/2019-37, bod 23).

32. Soud proto zhlédl jednotlivé kamerové záznamy, které Policie České republiky pořídila v souvislosti s jednáním žalobce a které zaslala správnímu orgánu prvního stupně společně se sdělením ze dne 4. 9. 2023, č. j. KRPU-101103-22/PŘ-2023-040041. V této souvislosti soud podotýká, že i v případě videozáznamu, který je součástí správního spisu platí, že se jím neprovádí dokazování ve smyslu § 77 s. ř. s. neprovádí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2024, č. j. 4 As 389/2023-33, bod 16).
33. Soud přitom zjistil, že na záznamu uloženém v souboru „20230831114615797_IPCamera 02_null“ je zachycena jízda žalobce vozem BMW X3 M40d, reg. zn. X snímána prostřednictvím přední kamery instalované ve vozidle Policie České republiky, který byl dne 28. 5. 2023 použit při měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem. Záznam zachycuje jeho jízdu před vozidlem Policie České republiky v čase od 9:43:40 hod. do 9:46:58 hod., tedy i v době od 9:44:43 hod. do 9:44:51 hod., kdy probíhalo měření rychlosti jím řízeného vozidla rychloměrem Soitron mSpeedDetV.
34. Podle názoru soud je z tohoto záznamu seznatelné, že vozidlo řízené žalobcem se v průběhu toho časového úseku na záznamu zvětšuje. Tedy jinak řečeno, že se vozidlo Policie České republiky v průběhu měření k tomuto vozidlu přibližuje. Ještě zřetelněji je tato skutečnost patrná při zastavení záznamu a vzájemném porovnání jednotlivých takto vzniklých statických obrázků v po sobě jdoucích jednosekundových intervalech od počátku do konce doby měření rychlosti. Tři z nich – první v čase 9:44:43 hod. odpovídající počátku měření, druhý v čase 9:44:47 hod. odpovídající době uprostřed intervalu měření a třetí v čase 9:44:51 hod. odpovídající konci měření. Jde o následující záběry.

09:44:43

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

47

35. Soud je tudíž přesvědčen, že kamerový záznam pořízený Policií České republiky v průběhu měření rychlosti nevyvrací poměrně silnou indicii, vyplývající z fotografií žalobcem řízeného vozidla, které jsou součástí „záznamu o přestupku“, že v během měření se vozidlo Policie České republiky přibližovalo k vozidlu řízenému žalobcem a měření rychlosti tak neproběhlo zcela správně. Soud si samozřejmě vědom, že žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí a následně i ve vyjádření k žalobě uvedl, že průběh rychlosti měření musel být bezvadný, neboť v opačném případě by bylo měření rychloměrem anulováno a změřená

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rychlost by nebyla zaznamenána. Soud však musí dát ve vztahu k tomuto tvrzení žalovaného za pravdu žalobci, že ve spise předloženém žalovaným se nenachází žádný podklad, který by mohl svědčit ve prospěch takového závěru a pochybnosti o správnosti měření vyvrátit, a ve vztahu k požitému typu rychloměru se rozhodně nejedná o všeobecně známou skutečnost, kterou by nebylo potřeba dokazovat. Za takového stavu věci ovšem nelze postavit na jisto, že po celou dobu, kdy probíhalo měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem, byla dodržena požadavek na nezmenšení vzdálenosti mezi oběma vozidly, a že lze údaj o rychlosti tímto měřením získaný považovat skutečně za správný a jako takový může sloužit za základ skutkových zjištění správních orgánů o vině žalobce.

36. Řízení o přestupku je totiž do určité míry specifickým druhem správního řízení, jehož zvláštnost spočívá v tom, že se v něm uplatňují rovněž stejné zásady jako v právu trestním, a to zejména zásada postihu za zaviněné jednání, zásada presumpce neviny, či zásada *in dubio pro reo*. Existuje-li tedy rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, resp. též, že skutek se vůbec nestal, nelze obviněného za přestupek postihnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015-39, bod 28). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012-39).
37. V projednávaném případě je však podle přesvědčení soudu naprosto nezbytné, aby bylo skutečně bez důvodných pochybností zjištěno, zda byly při měření rychlosti žalobcova vozidla dodrženy veškeré podmínky, které je nezbytné naplnit, aby bylo možno měření považovat za platné, podmínku nezkrácení vzdálenosti mezi vozidly nevyjímaje. Nelze totiž vyloučit, že i relativně malá chyba, jíž by mohlo být měření v případě jejího nedodržení zatíženo, by mohla zásadním způsobem ovlivnit správnosti závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku, jehož spáchání je žalobci kladeno za vinu.
38. Žalobce byl totiž shledán správními orgány odpovědným za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu v důsledku toho, že měl na místě nacházejícím se mimo obec překročit nejvyšší dovolenou rychlost o více než 50 km/h. Správní orgány přitom vycházely z toho, že žalobci byla naměřena rychlost nejméně o 53 km/h vyšší, než byla nejvyšší rychlost v místě dovolená. Žalobce tedy měl skutkovou podstatu tohoto přestupu naplnit jízdou rychlostí, která zákonem stanovenou minimální hranici pro její naplnění překračovala pouze o 3 km/h.
39. Vzhledem k principu měření, kdy je rychlost měřeného vozidla zjišťována na základě rychlosti vozidla provádějícího měření, by totiž nerespektování této podmínky mohlo znamenat, že vozidlo Policie České republiky se pohybovalo vyšší rychlostí než vozidlo řízené žalobcem a rychlost tohoto vozidla mohla být ve skutečnosti nižší, než jakou Policie České republiky změřila. Nelze přitom vyloučit, že by tato chyba v měření rychlosti mohla být větší než 3 km/h, neboť vzhledem k vysokým rychlostem okolo 140 km/h, jimiž se obě vozidla se v průběhu měření musela pohybovat, se jedná o nízkou hodnotu. To ovšem ve svém důsledku znamená, že nelze ani vyloučit, že žalobce při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost překročil o méně než 50 km/h stanovených v § 125c odst. 1 písm. f)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bodu 2 zákona o silničním provozu. V takovém případě by se ovšem přestupku uvedeného v žalobou napadeném rozhodnutí nedopustil.

40. Soudu proto nezbyvá než uzavřít, že musel částečně přisvědčit první žalobní námitce, neboť závěr správních orgánů, že žalobce jel rychlostí nejméně o 53 km/h vyšší, než byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost, není v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) založen na řádně zjištěném skutkovém stavu.
41. Žalobce dále namítal, že správní orgány porušily v řízení jeho procesní práva tím, že neprovedly v řízení výslech osoby, která v jeho průběhu podala za společnost SOITRON, s.r.o. vyjádření o způsobu, jakým probíhá měření rychlosti rychloměrem Soitron mSpeedDetV a při svém rozhodování vycházely pouze z jejího vyjádření.
42. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce shodnou námitku uplatnil poprvé v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V něm jednak správnímu orgánu prvnímu stupně vytýkal, že tím, že se spokojil jen s písemným vyjádřením společnosti SOITRON, s.r.o., aniž by jejího zástupce vyslechl jako svědka porušil právo žalobce vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě zakotvené v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jednak se v něm domáhal, aby zástupce této společnosti vyslechl žalovaný během odvolacího řízení.
43. Je tedy zřejmé, že v řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce takovou argumentaci neuplatnil. Není samozřejmě pochyb o tom, že za zjištění skutkového stavu je odpovědný správní orgán, který má dle § 3 správního řádu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu je samozřejmě povinen si zajistit takovou sadu důkazů, které vyvrátí rozumnou pochybnost o otázce, zda se obviněný z přestupku dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. To ovšem neznamená, že i v případě, kdy správní orgán již nemá žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení – a ze strany účastníka řízení nejsou vzneseny návrhy na další dokazování – by byl i nadále povinen pokračovat v pořizování důkazů dalších (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006-84).
44. Pokud tedy správní orgán prvního stupně shledal, že v rámci jím opatřené sady důkazů je postačujícím pokladem pro závěr o odpovědnosti žalobce za spáchání přestupku samotné vyjádření společnosti SOITRON, s.r.o. ze dne 29. 8. 2023, které obdržel prostřednictvím Police České republiky jako přílohu jejího sdělení ze dne 4. 9. 2023, č. j. KRPU-101103-22/PŘ-2023-040041 – a žalobce se v této fázi řízení výslechu jejího zástupce nedomáhal – nelze správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že tento výslech neprovedl. Správní orgán prvního stupně tudíž nemohl pochybit ani tím, že se v prvostupňovém rozhodnutí nevyjadřoval k tomu, proč samotné vyjádření společnosti SOITRON, s.r.o. považoval za dostačující podklad pro své rozhodnutí a neshledal důvod k tomu, aby provedl také výslech jejího zástupce.
45. V postupu správního orgánu prvního stupně tedy soud nespatřuje projev libovůle v smyslu závěru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016-42, publ. pod č. 3551/2017 Sb. NSS, na nějž poukazoval žalobce. Tento závěr byl navíc vysloven za poněkud odlišných skutkových okolností. Jak totiž vyplývá z bodu 32 odůvodnění tohoto rozsudku ve věci, již se zabýval Nejvyšší správní soud, správní orgán postupoval tím způsobem, že nejprve několik osob předvolal ke svědecké výpovědi a za přítomnosti právního zástupce účastníka řízení provedl jejich výslech a poté provedl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důkaz také písemnými odpověďmi dalších jím vybraných osob. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud vyslovil žalobcem zmiňovaný závěr. Takto však správní orgán prvního stupně v právě posuzovaném případě nepostupoval. Navíc je potřeba k tomuto závěru Nejvyššího správního soudu doplnit, že hned v následujícím bodě zmiňovaného rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že pokud je skutkový stav založen na jiných důkazních prostředcích, není vadou řízení, pokud správní orgán použil jako podpůrný důkaz také písemné odpovědi určitých osob.

46. Jinak je tomu ovšem v případě napadeného rozhodnutí. V odvolacím řízení žalobce námitku porušení svých práv v důsledku neprovedení výsledku zástupce společnosti SOITRON, s.r.o. beze veškerých pochybností vznesl. Stejně tak není pochyb, že se domáhal jeho provedení žalovaným.
47. Žalovaný obsah žalobcova odvolání včetně uvedené námítky a požadavku na provedení výsledku zrekapituloval na str. 5 napadeného rozhodnutí. Na tuto námitku žalovaný reagoval velice stručně na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že vyjádření společnosti SOITRON s.r.o. bylo poskytnuto správnímu orgánu prvního stupně „*prostřednictvím policie, která si tuto informaci vyžádala, nikoliv správní orgán*“. Více se k této námitce v napadeném rozhodnutí žalovaný nevyjádřil. Z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí pak lze pouze dovodit, že žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud výsledek zástupce společnosti SOITRON s.r.o. neprovedl. Na str. 8 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v průběhu celého řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona o provozu na pozemních komunikacích a ze strany žalovaného nebyla shledána žádná procesní pochybení, jež by v konečném důsledku mohla vést ke zrušení rozhodnutí správního orgánu. Jak k tomuto závěru žalovaný dospěl ovšem z napadeného rozhodnutí zjistit nelze.
48. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádá-li se správní orgán s námitkou účastníka řízení, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
49. Soudu tedy nezbyvá než konstatovat, že z napadeného rozhodnutí není zjistitelné, proč žalovaný považoval žalobcovu námitku ohledně porušení jeho práv v důsledku neprovedení výsledku zástupce společnosti SOITRON, s.r.o. za nedůvodnou. To ovšem v kontextu výše uvedených judikturních závěrů znamená, že v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
50. Na žalobcův požadavek na provedení výsledku této osoby v odvolacím řízení pak žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval vůbec.
51. Již ze samotného znění § 97 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přitom jednoznačně vyplývá, že v řízení o přestupku se neuplatní koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního řádu. Obviněný z přestupku proto může v tomto řízení uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání.

52. Také v odvolacím řízení proto musí příslušný správní orgán odpovědně vážit, které důkazy je v řízení potřeba provést, a zda není potřeba důkazní stav doplnit, a je také povinen posuzovat důvodnost návrhů účastníků řízení na doplnění dokazování. Není ovšem na libovůli tohoto správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží. Sice není důkazními návrhy účastníka řízení ve smyslu § 52 věty druhé správního řádu vázán – jak připomněl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a v tomto ohledu s ním soud souhlasí – jestliže však některé důkazy neprovede, musí uvést důvod tohoto postupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Z rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud tak příslušný orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Návrh účastníka řízení na provedení důkazu je přitom možné neakceptovat pouze na základě tří důvodů – na což správně poukázal ve svém vyjádření žalobce – a to v případech, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53).
53. V projednávané věci je nesporné, že výsledek zástupce společnosti SOITRON s.r.o. ani v řízení před žalovaným proveden nebyl. Vzhledem k tomu, že žalovaný na návrh žalobce na provedení výsledku zástupce společnosti SOITRON s.r.o. v odvolacím řízení v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval, nelze z jeho odůvodnění zjistit, proč se žalovaný rozhodl touto žalobcovu důkaznímu návrhu nevyhovět, natož aby z něj bylo možno dovodit, který z výše uvedených tří přípustných důvodů jej k takovému rozhodnutí vedl. Také v tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
54. Jestliže z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze zjistit, proč žalovaný považoval za procesně bezvadný postup správního orgánu prvního stupně, který neprovedl výsledek zástupce společnosti SOITRON s.r.o., ani proč žalovaný jeho výsledek ani na základě žalobcovu návrhu neprovedl sám, nemůže soud přezkoumat oprávněnost žalobcovu námitky, že v důsledku neprovedení tohoto důkazu došlo k porušení procesních práv žalobce. Soud totiž nemůže za žalovaného domýšlet a doplňovat důvody, na nichž mohla být jeho úvaha o správnosti postupu správního orgánu prvního stupně založena, ani důvody, proč nepřistoupil na žalobcův návrh na provedení výsledku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68, bod 40, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 95/2015-55, bod 44, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 As 142/2022-24, bod 22, a ze dne 31. 10. 2023, č. j. 7 As 58/2022-34, bod 26).
55. V takovém případě je soud pouze oprávněn – vzhledem k tomu, že tyto vady brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněného žalobního bodu – napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

56. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění a pro nedostatek skutkových zjištění. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
57. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. tohoto rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 15 342 Kč. Ta se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika k vyjádření žalovaného – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady souvisejících hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT] a z částky 2 142 Kč, která představuje náhradu 21 % DPH z uvedených částek s výjimkou soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. května 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.